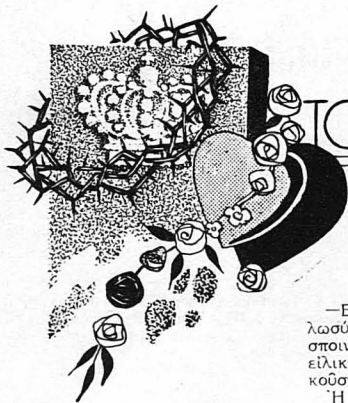

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑ/ ΜΟΥ

(Αύθεντική Εισαγωγή της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας 'Ασπασίας, χήρας του άλσμενίτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου)

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»—'Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις)

ΙΕ'.

—Είσατε άξία της κλαυθύνης μου αυτής, δεσποινίς. Σας τό λέω αυτό ειλικρινώς. Καί τώρα άκούστε με...

'Η δεσποινίς Μάνου ου-

κέντρωσε όλη της τήν προσοχή.

Είχε φτάσει ή κρίσιμη στιγμή.

Τί θα της έλεγε ή βασιλίσα;

Τά λόγια της θα τήν έκαναν ευτυχισμένη ή δυστυχισμένη ό' όλη της τή ζωή;

—Σας έκτιμώ πολύ, δεσποινίς, συνέχισε ή βασιλίσα κι' άκομη δέν μπορώ νά λησμονήσω τις ύπηρεσίες του πατέρα σας στή δυναστεία και στήν πατρίδα. Μπορείτε νά θλέπετε τόν 'Αλέξανδρο και νά τόν συντροφειύετε στους περιπάτους του, έφ' όσον έκτιμάτε και συμπαιθεύετε ό' ένας τόν άλλο. Δέν θλέπω κανένα κακό στή σχέση σας αυτή. Κάθε άλλο μάλιστα. Έκει όμως που δέν θλέπουν τό κακό τά μάτια τά δικά μας, τό θλέπουν, τό έρρίσκου—κι' ότ'αν άκόμα δέν ύπάρχει, τά μάτια του κόσμου...

'Η 'Ασπασία κύτταξε τή βασιλίσα μ' έκπληξη. Δέν είχε καταλάβει τά λόγια της.

'Η Σοφία τό άντελήφθη.

—'Έχετε νά μ' έρωτήσετε τίποτε, δεσποινίς; είπε στή διδα Μάνου.

—'Όχι, Μεγαλειοτάτη, άπάντησε διειλά ή 'Ασπασία.

—Δέν πρέπει νά διατάζετε πάντως. Σας εκάλεσα νά μιλήσουμε φιλικά και πρέπει νά εξηγηθούμε γιά τό καλό σας και τό καλό του πρίγκηπος.

'Η 'Ασπασία Μάνου σιωπούσε.

—Θά σας μιλήσω πιό άπλά, γιά νά με καταλάβετε καλύτερα. συνέχισε ή βασιλίσα. Έθελω νά πώ λοιπόν, δεσποινίς, ότι δέν πρέπει ν' άδιαφορούμε γιά τόν κόσμο γύρω μας και μάλιστα δέν πρέπει ν' άδιαφορή κανείς γιά τό τί λέει ό κόσμος, ότ'αν κατέχει μία ύψηλή θέση. Δέν είν' έτσι;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

—'Η κοινωνία τών 'Αθηνών είνε άκόμα μικρή και περιορισμένη. Αυτό θα τό έχετε άντιληφθή και εείς ή ίδια, έφ' όσον ζήσατε τόσον καιρό στήν Εύρώπη. Τά ήθη έδώ είνε διαφορετικά. Οί άνθρωποι θλέπουν τά πράγματα διαφορετικά έπίσης. Κινδυνεύει κανείς, δεσποινίς, νά παρεξηγηθή, κι' ότ'αν άκόμη δέν ύπάρχει άφορη, δέν ύπάρχουν δεδομένα παρεξηγήσεως. Μ' έννοείτε;

—'Απολύτως, Μεγαλειοτάτη.

—Μιά άγνή φιλία, μία άθώα σχέση—όπως ή δική σας με τόν πρίγκηπα, γιά νά φέρω ένα παράδειγμα—άρκει, παρ' όλη της τήν άθωότητα, τήν όποία έγώ πρώτη άναγνωρίζω και άνακηρύσσω, μπορεί λέγω νά προκαλέση δυσμενέστατα σχέδια, τά όποια και σας θα θλάσουν ήθικώς και τόν πρίγκηπα...

'Η δις Μάνου ταραχτήκε.

Τά λόγια της βασιλίσης τήν τρόμαξαν.

—'Αρχισε νά τρέμη έλαφρά, τό

έκφραστικό της πρόσωπο εχλώμασε.

Παρεξήγησε τις διαθέσεις, αυτά τά λόγια της βασιλίσης. 'Υπέθεσε, ότι ή βασιλίσα θα κατέληγε νά της συστήση νά διακόψη κάθε σχέση με τόν 'Αλέξανδρο. Κ' ή σκέμη αυτή, ή σκέμη πώς δέν θα ξανάθλεπε τόν λατρευτό της, έκαμε τά τήν καρδιά της νά φουσκώση από πόνο, έκαμε τά ζωηρά μάτια της νά ύγραναθούν.

'Η βασιλίσα Σοφία όμως δέν είχε τέτοιο σκοπό. Ούτε είχε σκεφθή καν ένα τέτοιο πράγμα. Παρ' όλη της τήν τυπικότητα και τήν αισθηρότητα, είχε καρδιά έξαιρετικά τρυφερή. Ξαφνίστηκε λοιπόν, ότ'αν είδε τή δεσποινίδα Μάνου τόσο ταραγμένη, έτοιμη σχεδόν ν' άναλυθί σε δάκρυα.

—Τί έχετε, δεσποινίς; ρώτησε τήν 'Ασπασία μ' ένδιαφέρον.

—Τίποτε, Μεγαλειοτάτη... άπάντησε ή ώραία κόρη.

—Μά είσατε ταραγμένη. Τί σας συμβαίνει;

—Συγχωρήστε με, Μεγαλειοτάτη, δέν είνε τίποτε.

'Η βασιλίσα κύτταξε προσεκτικά τήν συνομιλήτριά της. Είδε τά έλαφρά θουρκαμένα μάτια της κι' έμάντηψε τήν αιτία τής ταραχής της.

—Δεσποινίς Μάνου, είπε τότε στήν 'Ασπασία, δέν ύπάρχει λόγος ν' άνησυχήτε. Σας τό είπα και προηγουμένως αυτό. Δέν σας εκάλεσα γιά νά σας πώ κάτι που θα μπορούσε νά σας λυπήση ή νά σας προσθάλη. Παραξηγήσατε, φαίνεται, τις συμβουλές μου. Μά—και θέλω νά με πιστέψετε—σας μιλώ, όπως θά σας μιλούσε και ή κυρία μητέρα σας. Σας κατέστησα προσεκτική άπέναντι τής 'Αθηνάϊκής κοινωνίας, άπέναντι του κόσμου, γιά τό καλό σας, άγαπητή μου κόρη. Τά λόγια που σας είπα δέν είχαν άλλο σκοπό. Καί θα θεσπαιώθητε πολύ γρήγορα γι' αυτό, γιά τις διαθέσεις μου άπέναντι σας, γιά τήν άγάπη και τήν έκτίμηση που αισθανόμην ειλικρινώς γιά σας...

Σφογγίστε λοιπόν τά ώραία σας μάτια. Τά όποια δέν ύπάρχει κανείς λόγος νά κλείνε κι' άκούστε με...

Κατασυκινημένη ή δις Μάνου, έθγαλε τό μαντήλι της και σφόνγισε τά μάτια της.

—'Αρχισε νά καθυσυχάζη, νά σπνέρχεται, νά έλπίζη.

Τά τελευταία λόγια της βασιλίσης έθίωξαν άπ' τήν καρδιά της και τό πνεύμα της τούς άδικαιολόγητους φόβους, που τόσο τήν είχαν τρομάξει.

—'Ας συνεχίσουμε λοιπόν τήν όμιλία μας, της είπε ή βασιλίσα. Καί μην θιάζεστε νά θυάλετε συμπεράσματα από τά λόγια μου. 'Έχετε ύπομονή, μέχρις ότου τελειώσω. Σ ύμφονοι, δεσποινίς Μάνου;

—Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.

—Μέ θσα σας είπα δέν ήθελα νά καταλήξω στό ότι πρέπει νά πάψετε νά θλέπετε τόν πρίγκηπα 'Αλέξανδρο, έφ' όσον μάλιστα αυτό σας ευχαριστεί και τούς δύο. 'Όχι, δεσποινίς Μάνου. Δέν θα είχα ποτέ τήν σκληρότητα νά άπατήσω από σας ένα τέτοιο πράγμα, μία τέτοια θυσία. Μπορείτε νά έξασκολουθήσατε νά θλέπετε τόν πρίγκηπα. 'Επί του παρόντος όμως και γιά δικό σας λογαριασμό και γιά τό δικό του γόητρο, πρέπει νά είσθε και οι δύο σας έπιφυλακτικοί και φρόνιμοι. Δέν θέλω νά πώ ότι εκάματε κανένα παρολο-

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Η Βασιλίσα Σοφία

γιαμό. 'Ο πρίγκιψ όμως είνε λιγάκι όρμητικός, άρκετά πεισμα-
τάρης, ναι, ναι, δεσποινίς 'Ασπασία, ξέρω τί λέγω και πρέπει
νά τον συγκρατή κανείς σ' ώριμένες περιστάσεις, νά τον κα-
θοδηγή και νά τον συμβουλεύη. Δέν είνε κακός. "Έχει καρδιά
άπό χρυσάφι. Μά κρύβη στά στήθη του καρδιά έντελώς παι-
δαίστικη και γι' αυτό άκριβώς έκάλεινε σάς σήμερα νά μιλη-
σουμε και όχι αυτόν τον ίδιο. Σεις είσατε φρόνιμη, είσατε
λογική και θ' άκούσετε, έλλίπω, τίς καλές και συνετές συμ-
βουλές μου. Δέν είν' έτσι;

—Ω, Μεγαλειότητ'!... Άμφιβάλλετε;...
—'Όχι, καθόλου μάλιστα και σάς εύχαριστώ. Φροντίστε, λοι-
πόν, νά μη δίνετε άφορμή στον κόσμο νά σάς σχολιάζη, νά
σχολιάζη τίς σχέσεις σας. Άποφύγετε τά κακά και ύπουλα μα-
τια και τά μοχθηρά λόγια έκείνων που, είτε σάς μισούν και έκ-
τοξέουν ενάντιον σας τήν κακίαν των, είτε τό κάνουν από έ-
πιπολαϊότητα και γιά νά έχουν ένα θέμα στίς φλυαρίες των.
Μου τό ύπόσχεσθε αυτό;

—Μάλιστα, Μεγαλειότητ', σάς τό ύπόσχομαι.
—'Ημουν θέβαιν γιά τί συνέσι σας, δεσποινίς Μάνου. Κάμετε
αυτό που σάς είπα και δέν θά μετανόησετε. 'Ο πρίγκιψ, ό ό-
ποιος τόσο σάς συμπαθεί, θά πεισθί έπίσης σχετικώς, όταν τά
ίδια λόγια πού σάς λέγω αυτή
τή στιγμή, τ' άκούσει από τό στό-
μα σας. "Ένας κοινός άνθρωπος,
δεσποινίς Μάνου, κινείται έλεΐθε-
ρα και άνετα στον κόσμο αυτό.
Και είνε εύτυχής γιά τήν έλευ-
θερία του αυτή. Είνε τό πιο πα-
ρήγορο, τό πιο μεγάλο αγαθό,
μέσα στην άσμπόνητα και στή
φτώχεια, στην όποία ζή ίσως. Δέν
συμφαίνει όμως τό ίδιο και γιά
ένα πρίγκιπα. Οί άνθρωποι τον
παρακολουθούν, τον σχολιάζουν,
έχουν γυρισμένα τά θέλματά
τους επάνω του. Και φτάνει και
τό έλάχιστο, ένα τίποτε σχεδόν,
γιά νά προκαλέση τή φλυαρία
του κόσμου, τά δυσμενή τής κοι-
ωνίας σχολία.

"Ένας στεναγμός δέικοψε τήν
βασιλίσα.

"Έμεινε συλλογισμένη μερικάς
στιγμές και κατόπιν συνέχισε:
—'Ο Έλληνικός λαός αγαπά
τους βασιλείς του και τά τέκνα
τους, αυτό τό γνωρίζω καλά.
'Αλλά δυστυχώς έχουμε—τά τε-
λευταία αυτά χρόνια—και έχ-
θρούς κακούς κι' έκδικητικούς.
'Η δυναστεία μας δέν κάθεται έ-
πάνω σέ ρόδα, δεσποινίς Μάνου.
"Άς μη δίνουμε λοιπόν άφορμή
στους έχθρούς μας νά μας κακο-
λογούν και νά μας ύπονομεύουν.
Φροντίστε νά είστε φρόνιμοι,
φροντίστε νά είστε έπιφυλακτι-
κοί, παντού και πάντοτε, προ-
λαμβάνετε τίς άπερισκεψίες του
'Αλέξανδρου... Αύτά είχα νά σας
πώ σήμερα, δεσποινίς. Δέν μιλώ
γιά τό μέλλον. Τό μέλλον είνε
άόριστο. Εύχομαι όμως όλοψύ-
χως νά εύτυχήσετε, και νά είστε
θεσάια, ότι γιά τήν εύτυχία σας
θά συντείνω κι' έγώ όσο μπορώ
όλοψύχως, άρκεί τά πράγματα
νά μη μάς παρουσιάσουν δυσάρεστα άπρόοπτα, τά όποια πολύ
φοβούμαι.

"Τελειώνοντας ή βασιλίσα, σηκώθηκε άπ' τή θέσι της κι'
άπλωσε τό χέρι της στην 'Ασπασία. 'Η δίσ Μάνου, υπερβολικά
συγκινημένη, έσκυψε και φίλησε μέ σεβασμό τό χέρι τής βα-
σιλίσσας τής, τής μητέρας τής, τής μητέρας έκείνου που τόσο
περιπαθώς άγαπούσε.
'Η βασιλίσα Σοφία χαμογέλασε λυπημένα.
—Χαίρε, δεσποινίς Μάνου! έπτε. Και είθε ό Θεός νά σάς χα-
ρίζη κάθε εύτυχία...
'Η 'Ασπασία Μάνου μέ δυσκολία συγκρατούσε τά δάκρυά τής.
Τήν είχαν κατασυγκινήσει τά λόγια τής βασιλίσσης, τά τόσο
ειλικρινή, τά τόσο έγκάρδια, αλλά και τόσο πονεμένα!...

***

Μετά δέκα λεπτά ή 'Ασπασία Μάνου θρισκόταν σπíti τής.
'Η μητέρα τής τήν περίμενε μ' άγόνια.
'Η 'Ασπασία τήν καθυσάχασε και τής έξηγήσε, μέ λίγα λόγια,
τί τής είπε ή βασιλίσα.

Άίγο μετά τό μεσημέρι πήγε στο σπíti τής κ. Μάνου ό πρί-
γκιψ 'Αλέξανδρος. 'Ανυπομονούσε κι' αυτός νά μάθη τί είχε
πθ ή βασιλίσα στην άγαπημένη του.

Μόλις μπήκε μέσα στο μικρό κομψό σαλονάκι και χαϊρέτησε
τήν 'Ασπασία, στήριξε πάνω τής τό άνήσυχο βλέμμα του και
τή ρώτησε:
—Λοιπόν;
—Λοιπόν; του είπε κ' ή 'Ασπασία χαμογελώντας.
—Είδες τή μητέρα μου;
—Μάλιστα.
—Και τί σου είπε;
'Η 'Ασπασία δέν άπάντησε. 'Εβίασσε...
—'Ελα λοιπόν. Πές μου, έπέμεινε ό 'Αλέξανδρος. Δέν θέ-
λεις ότι άνησυχώ;
—Μά... δέν είπαμε πράγματα που μπορούν νά σ' ενδιαφέρουν.
'Υψηλότατε.
—Μπικια, μην άστειεύεσαι. Θέλω νά μάθω τί σου είπε ή μη-
τέρα μου.
—Μέ θλίψεις λυπημένη;
—'Όχι, εύτυχώς.
—Αυτό λοιπόν πρέπει νά σέ καθησυχάση.
—'Όχι, όχι. Δέν μου άρκεί αυτό. 'Επιμένω νά μάθω, θέλω ν'
μάθω...
'Επί τέλους ή 'Ασπασία άπεφάσισε νά έξηγηθί. 'Η άγόνια
του 'Αλέξανδρου τήν συνεκίνησε.
—Θά σου τά πώ όλα, του είπε.
άλλα μέ μιά συμφωνία.
—Ναι;
—Βεβαίως. 'Επιμένω μάλιστα
ετών όσο αυτόν.
—Καλά, Μπικια μου, τον δέχο-
μαι.
—Θά σέ παρακαλέσω νά μείνουν
μεταξύ μας όσα θά σου πώ. Πρέ-
πει νά γίνη αυτό, είνε συμφέρον
μας.
—Σύμφωνος. Λοιπόν;
—Λοιπόν ή μητέρα σας μου μί-
λησε γιά τίς σχέσεις μας.
'Ο πρίγκιψ κατασφύρασε.
—Και τί σου είπε; ρώτησε.
—'Ότι θά μου έλεγε και ή ίδια
ή μητέρα μου σχετικά. Μέ
σβούλεψε μ' άγάπη, ενδιαφέρον και
καλωσύνη...
—Ναι;
—'Ακριβώς. Μου ύπέδειξε κάτι,
τό όποιο έμεις δέν είχαμε προσέ-
ξει, δέν τό είχαμε λογαριάσει. Τά
σχόλια του κόσμου.
—'Όχι δά! Και τί μάς ενδιαφέ-
ρει έμάς ό κόσμος και γι'ατί ν'
άνακατεύεται ό κόσμος στο άσθη-
μά μας, τή στιγμή μάλιστα που
δέν ένοχλούμε κανένα, που δέν
ρωτάμε νά μάθουμε τί κάνουν οι
άλλοι;
'Ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος είχεν
έξασθί.
'Η 'Ασπασία τον καθησυχάσε.
—Μή μιλάς έτσι, 'Αλέξανδρε,
του είπε. Πρέπει νά μάς ενδιαφέ-
ρη ή κοινωνία. Και πρωτίτως έ-
σένα. Δέν είσαι ένας κοινός θνη-
τός, 'Αλέξανδρε...
—'Όστε άσχολεϊται μέ μάς ό
κόσμος;
—Ναι, 'Αλέξανδρε. Αυτό άλλω-
στε δέν τό μαθαίνεις πρώτη φορά
σήμερα. Οί άνθρωποι εύχαριστούν
τις εύτυχίες σου.

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος σέ μικρή ηλικία

ται νά σχολιάζουν και νά άνακατεύονται σέ ύποθέσεις που δέν
τους ενδιαφέρουν καθόλου. 'Η γλώσσα αέθθου, κόβουν, ρά-
βουν, τρυπούν, πληγώνουν, θανατώνουν!

—Και τί φρονεί γιά όλ' αυτά ή μητέρα μου;
—'Ότι πρέπει νά είμαστε στο έξής έπιφυλακτικοί, ότι δέν
πρέπει νά δίνουμε άφορμή νά μάς σχολιάζουν.

—Και πώς θά γίνη αυτό; Μήπως πρέπει νά μη θλεπομάστε
πλέον; Αυτή είνε ή γνώμη τής μητέρας μου;

—'Όχι, κάθε άλλο μάλιστα.
—Είσαι θέβαιν γι' αυτό;

—'Απολύτως.
—Μήπως παρανόησε τά λόγια τής μητέρας μου; Μήπως σου
τό είπε αυτό πλάγιος;

—Μά όχι, Αλέξανδρε, όχι. 'Αντιθέτως μάλιστα μου μίλησε
μέ πολλή καλωσύνη.

—'Όστε πρέπει νά είμαστε έπιφυλακτικοί; Πρέπει νά ύψώ-
σουμε γύρω μας τείχη σινικά; Πρέπει νά ζούμε στο σκότος;

—Μην είσαι υπερβολικός, 'Αλέξανδρε. Γίνεσαι τραγικός πολύ
μ' αυτά που λές.

('Ακολουθεί)